

[Viggo Starcke.]

politikens område meget højt, i hvert fald højere end hans indsigt på det økonomiske område. Der har i nogen tid været talt om, at de mange opgaver, som nu til dags foreligger på det udenrigsministerielle område, gennem Danmarks medlemskab af De Forenede Nationer, Atlantpagten, Europarådet o. s. v., gjorde det ønskeligt at få en viceudenrigsminister. Jeg ved godt, at det ikke tillkommer mig at give den højtærede statsminister råd med hensyn til, hvorledes han skal sammensætte sit kabinet, men jeg vil alligevel spørge den højtærede statsminister, om han ikke har lagt mærke til, at når den højtærede finansminister har været fraværende, har været bortrejst til konferencer i udlandet, så har der ofte fundet en betydelig bedring sted i landets finansielle stilling, og om det derfor ikke var værd at overveje, om ikke finansministerens evner ville være værdifulde på en post som viceudenrigsminister.

Den politiske linie, som finansministeren har fået sin regering og sit parti med til, er under enhver kritik. Alle gamle, hæderlige venstrepolitikere ville skamme sig, når de hørte, at en venstrepolitiker på et forkert grundlag arbejder for en ajourføring af toldsatserne. Gamle Christen Berg sagde i sin tid: gå aldrig på akkord med uretten! Finansministeren er ikke blot gået på akkord med uretten, men han fremstiller oven i købet uretten, som om det var den, der var ret. Han fremstiller det, som om industriaktionærerne og de toldunderstøttede fabrikanter ved at have oppebåret understøttelse på andres bekostning gennem en årække har erhvervet sig en umistelig ret til også i fremtiden at leve højt på deres fattige medborgeres bekostning. Hvor har de egentlig den ret fra? Når de har oppebåret understøttelse i så mange år, ville det snarere være naturligt, hvis de kom og sagde tusind tak eller sagde: nu har vi fået understøttelse som opdragelsestold gennem så og så mange år, nu kan vi klare os selv og stå på egne ben. Måske der endda var dem, der ville komme og tilbyde at betale de penge tilbage, de har fået.

At toldunderstøttelsen i forhold til vareprisen er gået ned i de senere år, er da en naturlig ting. Toldloven har holdt, hvad den har lovet: så og så stor en toldunderstøttelse pr. kilo eller pr. stykke. Det er jo venstre selv, der har hovedæren af den toldlov, vi har! Også venstre har et medansvar for ødelæggelsen af kronens værdi, for finansministeren var selv med til at tilskynde til devalueringen i 1949. Denne devaluering gav fabrikerne

uhyre fordele, som spareerne måtte betale, som obligationsejerne måtte betale; mange gamle pensionister lever nu på sultegrænsen som følge af devalueringen, alle forbrugere, alle husmødre, alle arbejdere har måttet mærke en nedsat levestandard som følge af devalueringen og ødelæggelsen af kronens værdi. Og så kommer man her og taler om, at man finder det rimeligt at foretage en ajourføring af toldsatserne. Hvorfor skal arbejderne, spareerne, pensionisterne, forbrugerne ikke have deres købekraft ført à jour, deres små formuer bygget op igen? Hvorfor er det de velhavende, der skal have ført deres parasitære interesser à jour, medens den jævne befolkning skal have bærmen? De rige skal have understøttelse, de fattige skal betale den. Og den toldunderstøttede industri skal have sit skålpund kød. Industrirådets egen kontorchef, Jørgen Jensen, skrev i „Vor Tid“ den 16. januar en artikel „Told ude og hjemme“, hvor der var en meget vigtig udtalelse, som jeg beder om at måtte citere:

„Ved enhver kronenedskrivning gør man importvarerne dyrere til støtte for den hjemlige produktion. Dette kan altså accepteres af politikerne, men told, der tilsigter akkurat det samme, vil man ikke tale om.“

Her har vi Industrirådets tilståelse for, at told gør importvarerne dyrere, og at told tilsigter nøjagtigt det samme som en kronenedskrivning. Jeg tror, det vil interessere mange konservative vælgere.

Fra vor side mener vi, at man nu skulle afvikle deponeringsordningen. Den er jo ikke blevet godkendt som liberalisering; lad os komme af med den.

Når der tales om, at tolden skal give den danske industri lige vilkår, vil jeg gerne spørge: lige vilkår med hvem? Er det udlandets højeste toldsatser, man ønsker at komme op på siden af? Jeg ved godt, at finansministeren i bemærkningerne tager afstand derfra, men der er mange industriherrer, der argumenterer med, at man ønsker lige vilkår. Maskiner fortoldes f. eks. til en sats af 5 pct. I England fortoldes maskiner med 20 pct. Ønsker den danske industri virkelig, at maskiner, indført til Danmark, skal sættes op til 20 pct., så vi derigennem får svært ved at anskaffe maskiner og får vanskeligere ved at konkurrere med udlandet?

Det hævdes, at et hjemmemarked er nødvendigt, for at man skal kunne eksportere. En industri, som ikke er i stand til at klare sig med den meget store beskyttelse, der ligger i de geografiske forhold og i trafikforholdene, vil aldrig kunne komme til at